

Nr 228.

Av herrar **Hallén** och **Pehrsson** i Göteborg, *angående beredande av möjlighet för obotligt sjuk prästman att före 65-årsåldern komma i åtnjutande av emeritilön.*

Lag om emeritilön för präster 9 december 1910 § 4 stadgar: "Ordinarie präst vare pliktig att, mot åtnjutande av emeritilön, från tjänsten avgå: när han fyllt 75 år; när han fyllt 65 år och under mer än tre av de senast förflutna fem åren varit i följd av obotlig sjukdom eller ålderdomssvaghet urständsat att själv fullgöra sina tjänsteåligganden och av sådan anledning åtnjutit tjänstledighet. Extra ordinarie präst må erhålla emeritilön, när han uppnått 60 års ålder."

Pensionsålderns sänkande till 70 år har genom riksdagens skrivelse nr 104 år 1923 till Konungen dragits under Kungl. Maj:ts prövning.

Frågan om huru extra ordinaire prästman, som genom sjukdom blir oförmögen att uppehålla prästerlig tjänst, må kunna erhålla nödigt uppehälle genom tillskott ur kyrkofonden eller på annat sätt, har i annan ordning bragts inför Kungl. Maj:ts prövning.

Det finnes dock ett annat ärende, som ligger i samma linje som ovan påpekade, som borde tagas under omprövning. Det förekommer, om också endast i enstaka fall, att yngre ordinarie eller extra ordinarie prästman råkar ut för obotlig sjukdom, som gör honom till framtida tjänstgöring oförmögen. Extra ordinarie under 60 års ålder lämnas utan annat understöd än vad stiftens enskilda understödskassor eventuellt kunna lämna. Ordinarie nödgas av ekonomiska skäl kvarstå i tjänsten, trots de svårigheter, som därigenom beredas församlingen. Följden blir nämligen i regel, att tjänsten under kanske flera tiotal av år kommer att uppehållas av ständigt nya tillförordnade eller genom hjälp av ordinarie präster i samma eller angränsande pastorat. Klagomål ha vid upprepade tillfällen framställts från församlingars sida över sådana förhållanden. Här föreligger uppenbarligen en lucka i lagen. Det synes, som borde möjlighet beredas till tidigare pensionering än vid 65 års ålder, t. ex. efter fem års oavbruten tjänstledighet för sjukdom, som av läkare förklarats icke lämna utsikt till så varaktig förbättring, att tjänstgöringen skulle kunna återupptagas.

Denna emeritilön bör dock icke vara understigande stadgat minimum för emeritilön för att kunna trygga familjens existens. Vid lagens ikraftträdande redan utnämnd tjänsteinnehavare må ej mot sitt bestridande vara skyldig att mot emeritilön avgå från sin befattning.

På grund av vad vi härovan anför, tillåta vi oss hemställa,

att riksdagen ville besluta att hos Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t ville låta verkställa utredning rörande möjligheten för obotligt sjuk prästman att före 65-årsåldern komma i åtnjutande av emeritilön och för riskdagen framlägga det förslag, vartill utredningen kan föranleda.

Stockholm den 21 januari 1925.

Harald Hallén.

Per Pehrsson.
